

Marian Díez Picó

No t'ho diré mai

Premi Enric Valor
de Novel·la

L'ECIÈCTICA

bromera

INICIS DIFERENTS

Hi ha qui comença l'any amb una llista de propòsits. Jo ho faig simplement regalant-me un present i mentalitzant-me que les portes del cine porno s'han obert per a mi, això sí, que quede clar que ha sigut per prescripció mèdica. De vegades, les coses venen com venen i no hi ha més remei que agafar-ho amb resignació.

També hi ha qui comença l'any en el concert de Viena, esquiant a Chamonix o ves a saber on més, però sempre envoltats de glamur, molts lluentons i zero preocupacions. Jo, que de tota la vida he sigut més original, aquí estic, un 2 de gener, amb la *Marxa Radetzky* encara calenta en la tele i asseguda a la consulta d'urologia esperant que algun professional determine quin grau de preocupació han d'ocupar a partir d'ara, en el dia a dia, les meues pèrdues d'orina.

Quan eres jove i penses què se'n farà de tu després dels quaranta –si tens temps per a dedicar a aquests pensaments tan llunyans–, supose que t'imagines que estaràs allà on en aquell moment et diuen que està la felicitat: en un adossat amb gos rondant pel jardí, amb dos fills ben rossos i infinitament adorables (si és possible xiquet i xiqueta, i en aquest ordre), un marit ben templat i un treball ben avingut amb la conciliació familiar. Tot amb molts colors pastel de fons i música relaxant en perfecta harmonia. Però no t'imagines mai amb pèrdues d'orina ni amb l'angoixa de saber que d'aquí a no res la teua filla arribarà a casa amb la maleïda circular de classe per a preparar la disfressa de Carnaval i les corresponents consignes dels dies previs. De fet, ni tan sols et passa pel cap que a aquestes edats

ta mare ja no serà ta mare, sinó que seràs tu qui haurà d'exercir com a tal amb ella. Que els papers s'invertiran més prompte o més tard, vulgues no vulgues.

Quan el metge em va derivar a l'especialista pel meu problema de pèrdues d'orina, ni em vaig plantejar que açò poguera ser d'aquesta manera, però, de sobte, estic davant de tres professionals que no deixen de fer-me preguntes. I jo, a tot que sí. —No se sap mai, potser isc d'aquí fins i tot amb la nul·litat matrimonial.— Sí, si esternude, em pixe; si tus, em pixe; si ric, em pixe; si salte, em pixe; si munte a cavall... Bé, si muntara a cavall segur que també em pixaria, però mon pare era obrer i no podia permetre'm certes aficions, amb tocar el clarinet en la banda del poble ja podia donar-me per satisfeta. No vaig ser mai bona, tot siga dit, i els bemolls i la clau de fa se'm resistien de manera considerable, però va ser una etapa memorable en altres sentits.

El cas és que, anteriorment, no m'havia vist en un interrogatori tan compromés com aquest de hui. És com si m'hagueren seleccionat per a un concurs de talents i no tinguera més remei que resignar-me a veure quin grau de debilitat determinen aquestes persones que ha agafat el meu sòl pelvià. Així i tot, segons la valoració final, sembla que puc estar contenta. Clar que no tant com quan el meu ginecòleg em va indicar que els meus ovaris gaudien d'una joventut fabulosa —notícies d'aquelles que tampoc aprofiten de molt a l'hora de publicitar els teus encants davant de la resta, però que et fan il·lusió.

De tota manera, la veritat, mai en la vida he agafat amb tant de desconcert un diagnòstic com el de hui. Més encara quan he vist tot el material que m'han entregat per a fer front a la segona fase de la visita i per a posar-me al corrent del qual necessitaré mínim un dia d'assumptes propis. A hores d'ara encara no sé si allò és per a preparar-me per a una ecografia, si he sigut elegida

per a algun experiment de la NASA o si han considerat oportú postular-me com a candidata per a qualsevol ministeri.

El cas és que, entre tota aquella paperassa, s'inclou també un llibret amb una sèrie d'exercicis que, teòricament, he de fer a casa diàriament per a aconseguir que certs músculs es facen més forts. Sí, teòricament, però en la pràctica no és més que el primer pas per a acabar protagonitzant *El fontanero, su mujer y otras cosas que meter II* o qualsevol títol per l'estil dins d'aquest gènere cinematogràfic en què la falta de diàlegs es compensa amb un esforç físic destacable.

No és que vaja a començar ara a ser desobedient, però molt clar no ho veig. Primer, per la preparació que requereix tot allò. Per més que m'hagen dit que amb dedicar-li deu minuts al dia anirà bé, jo ho he calculat i a mi ja se me'n van els deu minuts només amb els preparatius. A saber, només per a un exercici necessite un tub de Pyrex o una funda de plàstic –d'un puro diu, si a casa no fumem!–, un espill i lubricant. Més la posada en escena que també és important. Especialment, si eres artista per naturalesa com jo i ja et veus com la Sara Montiel mentre fas contraccions amb el tub aquell entre les cames i cantant «Fumando espero» a plena veu. I, evidentment, amb els dits creuats perquè ningú òbriga la porta de l'habitació perquè, per més que intentara justificar que tot allò és per prescripció mèdica, crec que resultaria un poc difícil de creure. A l'estil de l'escena aquella de les pel·lícules d'«esto no es lo que parece». No vull ni pensar-ho! Ja dic, això em lleva a mi mitja vesprada, i els berenars dels xiquets sense preparar.

Per no parlar de la recomanació que em van fer de posar-me unes boles xineses. Una vegada vaig mirar de comprar-les per internet i em vaig angoixar tant que ho vaig deixar córrer. Amb el te em passa igual. He optat per no demanar mai més te als bars. Em faig suant cada vegada que el cambrer comença

a preguntar-me sobre les característiques que desitge. Al final vaig al timó o a la camamilla que són més autòctons i no estic per a endevinalles.

Ja sé que les podria haver comprades a la farmàcia del costat de casa, però seria un poc violent. Si encara no m'he atrevit mai a comprar preservatius, com he de passar al nivell superior? Estic convençuda que, a partir d'això, el farmacèutic em miraria d'una altra manera i jo no sabia com gestionar-ho.

I així torne a casa després d'aquesta atípica consulta que continuarà d'aquí a uns dies amb una ecografia que, si aconseguisc fer-me finalment, serà de medalla olímpica mínim. No sé si no m'he explicat bé o si m'han ignorat directament. Si el meu problema són les pèrdues d'orina, com poden demanar-me que bega dos litres d'aigua i estiga tres hores sense pixar? Quin serà el repte següent?

A punt he estat de dir-li a aquell home si no podia posar-me una prova més complicada, però com estaven les coses no he volgut arriscar. Era capaç de tancar-me dues hores en un ascensor amb Jon Hamm i no deixar-me ni fregar-lo. De veres, quina manera de començar l'any!

LA COSA ES COMPLICA

Bé, la circular de Carnaval espanta i està a punt de caure, però aquesta que porta hui la meua filla no l'esperava de moment. Tornar de vacances de Nadal d'aquesta manera molt normal no és. Com una simple paraula pot crear tanta psicosi? Des que l'he llegida és com si Bellatrix Lestrange s'haguera reencarnat en mi. «Polls!» En ple gener ja han detectat polls al col·legi? Està clar que aquests maleïts han evolucionat al mateix ritme que el canvi climàtic. I com de promiscus s'han fet ara! En la meua infantesa, els polls només sentien predilecció pels caps d'aquells que no passaven sovint per la dutxa. Ara no, ara ja s'hi val qualsevol. No estan per a fer distincions, el cas és tocar la moral de les mares que s'hi han d'enfrontar. Han passat de ser un estigma a un suplici.

Quan un poll entra en una casa, ja no hi ha treva per a la tensió. Un minúscul insecte comporta canvi diari de llençols; llavadores amb aigua calenta per a llençols, roba, fundes de sofàs, princeses, unicorns i altres animals de peluix; revisions diàries de cabells de tots els membres de la casa; inversió en locions miraculoses que cada temporada augmenten de preu, ja que no passaran de moda; defici col·lectiu i mirades desconfiades cada vegada que algú es posa una mà al cap. Vaja, que si normalment aconseguir l'harmonia familiar és complicat, tractar de fer-ho en aquest ambient passa a ser de matrícula d'honor.

Així les coses, ja tinc els nervis de festival i els dos xiquets en filera per a començar el protocol que requereixen aquests comunicats escolars. El major, Marc, de cabells prims, però ben rossos,

presenta dificultat en grau mitjà a l'hora d'efectuar les revisions. El color en aquest cas pot considerar-se com un agreujant, però la llargària simplifica bastant les coses. En canvi, Caterina, de cabells llargs, voluminosos, arrissats i rossos, té totes les papeletes perquè jo acabe hui la jornada demanant a crits l'ingrés voluntari en qualsevol clínica psiquiàtrica de la província. Em sap mal encomanar-me al sant o santa del dia per a demanar ajuda, més que res perquè els xiquets no estan batejats i potser es molesten, però tota ajuda és bona en moments com aquest.

En situacions de normalitat, en el procés que tenim en marxa després vindria també el pare, Jaume, tot blancor de cap a peus. No arriba a ser albí, però podria passar perfectament per albí en pràctiques. Però, des que va optar per passar a millor vida, està exempt de qüestions tan banals com aquestes.

De tota manera, Marc i Jaume sempre se n'escapaven. No sé el perquè d'aquesta indiferència dels polls envers a ells, ni si aquesta discriminació de sexe és extensible a altres cases, però en la nostra sempre ha anat així. Les voltes que aquests paràsits han considerat passar una temporada amb nosaltres han preferit manifestar-se exclusivament en Caterina i en mi. Un altre plus més que comporta la maternitat. Complicitat cent per cent o solidaritat femenina, ves a saber!

Amb la llemenera a la mà, pense que això tampoc entrava en els cànons de felicitat que imaginàvem anys arrere. Les famílies havien de ser perfectes, i polls i perfecció no són dos conceptes que lliguen precisament, per més que ara els anuncis de televisió s'entesten a normalitzar una situació que en realitat fa el mateix fàstic que abans.

—Noooo, mama, noooo. Que jo no vull tindre polls! —crida com una posseïda Caterina en donar positiu en la prova. Dar-rere, evidentment, vaig jo. Marc és l'encarregat de confirmar el meu diagnòstic, ja que son pare, amb l'excusa de la seua mio-

pia, va delegar aquesta faena en el seu hereu des de la primera ocasió en què ens van envair aquests paràsits. Ara, a banda de la miopia, està allò altre, així que Marc, a banda d'heretar la faena de revisió, ha passat a ser l'encarregat de comprar la munició per a erradicar-los. Què voleu? En alguna cosa ha de contribuir a la causa i a mi em fa tanta vergonya demanar loció per als polls com una caixa de preservatius o les maleïdes boles xineses. Per més que ho demanes en veu baixeta, allò que en tu era un murmuri, en la veu del farmacèutic passarà a sentir-se en Dolby Surround. I que conste que parle amb coneixement de causa.

Començar l'any amb pèrdues d'orina i polls al cap pot significar que m'esperen per davant dotze mesos per a oblidar, però preferisc veure-ho des de la perspectiva que a partir d'ara tot anirà a millor. (Bé, ara no ho sé, però estic ben equivocada. Serà un any per a esborrar de la memòria.)

Possiblement estic contagiant-me de la filosofia de vida de la meua amiga Lola. Ella tot ho veu de color de rosa, malgrat que per a la resta estiga comprovat científicament que és blau fosc quasi negre. L'admire tant! De sempre ha sigut positiva compulsiva i de provar tot allò que fera olor de místic i exòtic a parts iguals, però, des que va pagar mil cinc-cents euros per un curs sobre com abraçar la felicitat, no es pot permetre cap pas arrere. L'enuig ja no té cabuda en la seua vida. Encara que la seua parella de torn continue deixant tirats els calçotets per tota la casa o que seguisca sense utilitzar la tapa del vàter, pensar en els mil cinc-cents euros invertits rebaixa la tensió i fa que tot quede relegat a un segon terme. A mi em passa el mateix amb les dietes, quan pague, encara que tinga el xocolate davant de mi, faig com que no està. Ara, si faig la dieta per lliure, no puc evitar compaginar les bledes amb les napolitanes de xocolate. Sé que no és una guarnició molt recomanable, però combinacions més estranyes es veuen cada dia en la cuina d'autor i són tot un èxit.

De tota manera, com que jo no he pagat per abraçar la felicitat, puc estar cabrejada amb la situació actual mentre ens mire, a Caterina i a mi, reflectides en l'espill del bany com si fórem dos xampinyons amb el cap cobert esperant amb aquests ridículs casquets que la loció faça efecte. I a tot açò, el telèfon... Nooooo. Ma mare!

–Digues.

–*¡Alabado sea el santísimo!* Cinc voltes t'he telefonat hui i tres missatges t'he deixat en el contestador! –Tot això amb un to propi de la jutgessa més malèvola que pugues imaginar i que et recrimina no només no haver contestat la seua telefonada sinó, a més, ser l'autora material de vint-i-tres assassinats amb les seues corresponents decapitacions i mutilacions múltiples.

–Mama, t'he dit mil voltes que jo no tinc contestador. A més, aquí no tinc marcada cap telefonada teua així que no sé on deus haver telefonat, però a mi no, la veritat. Què vols? Digues, que ara no és bon moment.

–Bon moment? I quan és bon moment?

–Caterina i jo tenim polls. Acabem de posar-nos el tractament i tinc tres llavadores preparades amb tota la roba de casa.

–Polls? Ara polls? Arrea, corre, després ja em diràs! –I ja només se sent el so que implica el final de la telefonada per part de l'altre interlocutor. Així, sense més. Sense un trist «corto y cierro», un «que vaja bé» o un «adeu». No és dona de comiats.

Noranta-dos anys i un geni d'adolescent rebel que no minora al llarg de les vint-i-quatre hores del dia. Així és ma mare. Dolça de nom, però agra de caràcter. Entestada a continuar vivint sola i mantenint-se ferma en la seua agenda: esmorzar, tasques de casa, dinar, migdiada, sessió de novel·les, recepcions oficials a veïnes i conegudes, sopar i nova sessió de televisió si el cos encara té ganes. A l'estiu l'agenda varia un poc amb les tasques de jardineria i crits als nets perquè acaben els jocs, el bany o

tot allò que puga interrompre, encara que inconscientment, la seua ordenada jornada. Tota una institució en l'art de renyir i en la cuina. Reinventa un putxero amb una facilitat sorprenent. Pot estar una setmana sencera menjant el mateix sense que es note: un dia fideus, un altre arròs, sopes de pa i ou... La seua inventiva amb un poc de caldo no té límits. Bé, amb un poc de caldo i amb el que faça falta. La setmana passada volia fer una coca amb tonyina i, com que no sabia encendre la part de dalt del forn nou, directament li va pegar la volta a la coca quan va considerar que ja en tenia prou per baix. Valenta ella! És cert que després no sabíem ben bé el que estàvem menjant, però tots vam actuar com si allò fora normal. Sense voler, va inventar la desconstrucció de la coca amb tonyina. Tal volta hauria d'investigar si hi ha alguna possibilitat que Ferran Adrià i jo tinguem alguna cosa més en comú a banda de la llengua.

Només queden dos minuts perquè Caterina i jo ens deslliurem d'aquesta porqueria que portem al cap i perquè descobrim quin grau d'ocupació hem abraçat aquesta vegada. La tercera en els últims sis anys. No sembla massa, però quan ho pateixes la percepció del temps és diferent. Dos minuts que de sobte es fan eters en escoltar la pregunta que em llança Marc com si res mentre la seua germana juga amb l'eixugador de mà que fa alhora de micròfon.

–Mama, què és una palla?

–Com? –conteste malgrat haver-ho sentit perfectament només per guanyar temps i recursos. Sé que he d'abordar la qüestió amb tota la naturalitat, però haver-me criat en el més absolut silenci en matèria sexual no ajuda.

Aquest és un d'aquells moments en què necessitaria portar els llavis pintats del roig més potent que puga trobar al mercat. És veritat que aquesta necessitat no té cap base científica, però a mi em funciona. De tota manera, no és el moment. Tractament

de polls i pintallavis no semblen una bona combinació. Hauré d'afrontar-ho a pèl.

—Que què és una palla. És que els meus companys de classe diuen que, en la revisió que m'ha de fer el metge la setmana que ve, em farà una palla.

—No crec que els teus amics tinguen raó. De fet, si fora així, el metge en qüestió tindria un problema. Però, de tota manera, el que has de saber és que això no és cap cosa dolenta, sinó tot el contrari.

—Ah, no? —diu estranyat mentre Caterina deixa de colp l'eixugador i obri els ulls i les orelles en la mateixa proporció per a escoltar la meua reflexió.

—Clar, home. És una forma més de conèixer el teu cos i, per tant, no pot estar malament. Això sí, requereix privacitat, perquè és una cosa íntima. Quan arribe el moment d'experimentar aquestes sensacions noves, te'n vens al bany i tanques per dins perquè ningú et moleste i així, a més, em llevés d'haver d'estar canviant llençols cada dos per tres. —Potser l'última part de l'explicació no calia, però he considerat que vaja per davant la meua tranquil·litat. Possiblement, en aquest moment, la falta de temps va vinculada directament al grau d'egoisme que puc estar adquirint segons qui ho haja de valorar, però passar la barrera dels quaranta-cinc té aquestes coses, comences a prioritzar i a voler recuperar les hores que s'ha emportat per davant la criança sense adonar-te'n.

En realitat, estic convençuda que, als seus dotze anys, Marc és perfectament coneixedor del significat del concepte pel qual acaba de mostrar interès. Fins i tot més que els seus companys de classe, encara que de moment s'haja quedat únicament en la teoria. Sempre és temptador posar a prova la mare. A la seua edat no hauria sigut tan agosarada de plantejar una qüestió similar a la meua. Bé, ni similar ni de grau inferior. Em va tocar créixer en

el convenciment ferm que la responsable de la meua arribada al món havia sigut una cigonya que un dia va decidir desplaçar-se des de la glamurosa capital de França fins a un poble perdut de l'interior de la província d'Alacant, on anys abans va deixar caure també un il·lustre escriptor com així figura encara en lletres ben grans a l'entrada del municipi. Mai m'ho va rebatre ningú per més estrany que em semblara aquell canvi tan brusc de destinació, però el fet que els pares d'aquella època foren asèptics a les mostres d'afecte davant nostre contribuïa a fer que aquella teoria acabara per paréixer versemblant.

Com mostrar interès per la masturbació davant d'una mare que fins i tot disfressava la menstruació de mil maneres per no referir-se amb termes clars a una cosa natural com aquella. «Què? Ha vingut la tia de França?», em preguntava cada mes quan em veia tirada al sofà rebotant-me de dolor. No vaig comprendre mai el perquè d'aquella associació d'idees, però, tenint en compte les circumstàncies, tot em portava a pensar que si els xiquets venien de París, l'origen de la regla hauria d'estar també allà. Tal volta per això, després, cada vegada que un francès s'acostava a mi, li fugia dissimuladament no fora cas que acabara pol·linitzant-me sense adonar-me'n. Amb els italians era una altra cosa, ja podia ser més permissiva. Però tampoc és que s'estilaren massa pel poble, així que d'una manera o una altra, el perill no tenia cabuda.